

УДК 801.631.5
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/38-1-17>

Ольга ГРИНЯК,
orcid.org/0000-0002-2933-0519
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри англійської філології та прикладної лінгвістики
Херсонського державного університету
(Херсон, Україна) *olga.grinyak08@gmail.com*

ІДІОСТИЛЬ ЯК ВЗАЄМОЗАЛЕЖНІСТЬ МОВИ І МИСЛЕННЯ (НА ПРИКЛАДІ ПОЕЗІЇ Р. ФРОСТА)

Спрямованість сучасної лінгвістики не лише на розкриття креативних механізмів художньої творчості, а й на встановлення взаємодії раціонального й емоціонального аспектів породження смислів, ролі художньої уяви, наукової рефлексії, виявлення та пояснення свідомих і несвідомих когнітивних операцій осмислення тексту в процесі його прочитання та занурення в різні контексти зумовлює великий інтерес до виявлення стилетворчих чинників, що формують ідіостиль як окремого поетичного тексту, так і всього авторського доробку. На основі теоретичних положень когнітивної поетики, психологічного, соціологічного, культурологічного підходів, методу дедукції досліджуємо індивідуальний авторський стиль, який проявляється на різних текстових рівнях.

Беручи за основу той факт, що ідіостиль є неоднозначним і глибоким поняттям, дотримуємося позиції про порівняння певного переліку стилетворчих чинників, а саме умов розвитку соціальної та політичної сфер, порівняння сталих звичаїв і новаторських підходів в окремих творах автора, відстежуємо цю тенденцію протягом усього періоду творчості. Спираючись на міждисциплінарну природу ідіостилю – філософську, психологічну, соціологічну й лінгвістичну – основна увага фокусується на механізмах породження та розкриття авторського стилю в поетичних текстах.

У статті схарактеризовано дефініцію поняття «ідіостиль» як взаємозалежність мови й мислення, що втілює сукупність когнітивних ситуацій творчої особистості, які утворюють систему концептуальних настанов автора, змінних і незмінних у часі. Установлено, що носіями індивідуального авторського стилю в поетичному тексті виступають індикатори: алегоричні образи, слова-символи, параболічні образи, заголовки, стилістично марковані одиниці й специфічні синтаксичні конструкції. Побудовано інтегративну модель ідіостилю поезії Р. Фроста шляхом розкриття механізмів формування його складників на різних рівнях поетичного тексту. Дослідження в цій галузі розкривають механізми того, як мова передає культуру, як традиції, ритуали, повсякденне життя людей відбиваються та фіксуються в мові.

Ключові слова: ідіостиль, ідіолект, смисл, авторська модель світу, метатроп.

Olga GRINYAK,
orcid.org/0000-0002-2933-0519
Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Department of English Philology and Applied Linguistics
Kherson State University
(Kherson, Ukraine) *olga.grinyak08@gmail.com*

IDIOSTYLE AS THE INTERDEPENDANCE OF LANGUAGE AND THOUGHT (ON THE EXAMPLE OF R. FROST'S POETRY)

Modern linguistics focuses not only on the disclosure of creative mechanisms of artistic creativity, but also on the interaction of rational and emotional aspects of the generation of meanings, the role of artistic imagination and scientific reflection and the identification and explanation of conscious and unconscious cognitive operations. Great interest is set in the discovery of stylistic factors that form the idiostyle of a single poetic text as well as the entire author's work. Based on the theoretical fundamentals of cognitive poetics, psychological, sociological, culturological approaches, the method of deduction, we explore the individual author's style, which is manifested at different textual levels.

Based on the fact that idiostyle is an ambiguous and profound concept, we adhere to the position of comparing a list of stylistic factors, namely the conditions of social and political spheres, comparing sustainable customs and innovative approaches in individual works of the author, following this trend throughout the creativity period. The interdisciplinary nature of idiostyle is hidden in the philosophical, psychological, sociological and linguistic aspects, that is why the main focus is concentrated on the mechanisms of origination and disclosure of the author's style in poetic texts.

The term idiostyle is determined in the article as the interdependence of language and thinking, which embodies a set of cognitive situations, which form a system of conceptual guidelines of the author, variable and at the same time partially

unchangeable over time. It is established that the carriers of individual authorial style in a poetic text are indicators: allegorical images, word-symbols, parabolic images, titles, stylistically marked units and specific syntactic constructions.

An integrative model of the idiosyncrasy of R. Frost's poetry is constructed by revealing the mechanisms of formation of its components at different levels of the poetic text. Research in this area reveals the mechanisms of how language conveys culture, how traditions, rituals, people's daily lives are reflected and fixed in language.

Key words: *idiosyncrasy, idiolect, meaning, author's model of the world, metatropes.*

Постановка проблеми. Лінгвокогнітивний аналіз поетичного тексту спрямований на розкриття ідіостилу автора, закодованого в семантиці його одиниць, мовне вираження яких має експліцитний та імпліцитний характер. Ідіостиль як взаємозалежність мови й мислення втілює в собі сукупність когнітивних ситуацій творчої особистості, які утворюють систему концептуальних настанов автора. Установлено, що носіями індивідуального авторського стилю в поетичному тексті виступають такі індикатори, як слова-символи, метафоричні образи, заголовки, стилістично марковані одиниці й специфічні синтаксичні конструкції та інше. Виокремлення індикаторів ідіостилу здійснюється шляхом когнітивної обробки різних видів інформації, закодованої в поетичних текстах.

Аналіз досліджень. Думки різних дослідників щодо трактування поняття ідіостиль не знаходять єдності, а подекуди суттєво відрізняються одна від одної. В. Я. Задорнова дотримується думки, що характерна риса минулого століття – це розвиток «семіотичних ігор», результатом яких є співіснування декількох мов в арсеналі письменника (Задорнова, 1984). Однак С. І. Гіндін стверджує, що, незважаючи на широкий «діапазон мовних перетворень» автора в його творчій діяльності, все ж можна помітити «структуротворчий стрижень творчості» (Гиндин, 1971: 77–79). У лінгвістичних дослідженнях поняття ідіостилу розглядається в контексті цілісного опису мовної особистості в структурно-семантичному (Виноградов, 1959; Караулов, 1987) і структурно-семіотичному ракурсах (Якобсон, 1987; Бахтін, 1975; Лотман, 1996).

Актуальність дослідження зумовлена тим, що, незважаючи на велику кількість матеріалів, присвячених вивченню творчості Роберта Фроста, натепер характерні риси ідіостилу в його поезії досліджені не досить широко.

Мета статті. У нашому дослідженні ми проаналізуємо характерні риси ідіостилу Роберта Фроста. Мета роботи – проаналізувати особливості ідіостилу Роберта Фроста. Завдання: визначити поняття ідіостилу, описати індивідуально-авторський стиль поезії Р. Фроста, дослідити стилістичні прийоми як засоби створення художнього образу в поезії Р. Фроста.

Виклад основного матеріалу. Для нашої роботи найбільш релевантним виявляється підхід Н. О. Фатєєвої (Фатєєва, 2000), яка тлумачить **ідіостиль** у семіотичному ракурсі на основі запропонованого Ю. М. Лотманом поняття тропа як «пари взаємно непорівнянних елементів, між якими встановлюється в межах певного контексту відношення адекватності» (Лотман, 1996: 47).

Такі семантичні комплекси Н. О. Фатєєва називає **метатекстовими тропами**, визначаючи їх як те семантичне відношення адекватності, яке виникає між різними текстовими явищами різних рівнів у рамках певної художньої системи (Фатєєва, 1995).

У типологічному аспекті дослідниця розмежує ситуативні, концептуальні, композиційно-функціональні й операціональні метатекстові тропи, які в сукупності створюють авторську модель світу (там само).

Ситуативні метатропи представлені референційно-мисленнєвими комплексами, які слугують моделлю для зображуваних у художньому творі ситуацій і мають відповідники в реальних (дотекстових) ситуаціях.

Ці ситуативні відповідники можуть набувати різної інтерпретації в концептуальних метатропах, які розглядаються як мисленнєво-функціональні залежності, що утворюють і синтезують ланцюжки «ситуація – образ – слово» й навпаки – «слово – образ – ситуація» та, відповідно, вибудовуються в цілісне світобачення автора. І це цілісне бачення може своєю чергою набувати різних інтерпретацій у різних інтерпретаторів (Фатєєва, 2000).

Операціональні метатропи постають як певні детермінанти, що безпосередньо корелюють із суб'єктом мислення та мовлення. До них належать: 1) референційна пам'ять слова (здатність знака, з одного боку, фіксувати системні прямі референційні співвідношення, з другого, – входити в сітку поетичних парадигм, що уможливають перенесення прямого значення за аналогією, суміжністю, а з третього, – створювати індивідуально-авторські «розщеплення» референції (пучки смислів), фіксуючи їх у поетичній пам'яті); 2) комбінаторна пам'ять слова (зафіксована сполучуваність певного слова в поетичній мові, як індивідуальній, так і загальній: референційна пам'ять слова немовби вміщена в його

комбінаторну пам'ять); 3) звукова пам'ять слова (здатність притягувати близькі за звучанням слова, створюючи патронімічну атракцію, закорінену на взаємній проекції схожості й сумісності зі звукового плану до семантичного й навпаки) і 4) ритміко-синтаксична пам'ять слова, включно з: а) пам'яттю рими, пов'язаною зі звуковою та комбінаторною пам'яттю; б) стійкими ритміко-синтаксичними формулами, що виникають на основі звукових, синтаксичних, ритмічних і метричних відповідностей поетичної мови (Фатеева, 2000).

Композиційні метатропи формують так званий «часовий контрапункт» як віршованих, так і прозаїчних творів. Вони забезпечують зв'язність тексту, створюючи різні переломлення ритму й симетрії / асиметрії, використовуючи різні види пам'яті як матеріал і переводячи мережу ситуативних і концептуальних функціональних залежностей у лінійну послідовність (Фатеева, 2000: 59–73).

Підсумовуючи, Н. О. Фатеева визначає ідіостиль як структуру залежностей, яка у своєму розвитку втілює індивідуальний «код іноказання», тобто набір ситуацій із пам'яті творчої особистості, які стають об'єктом «особистої міфологізації»; систему концептуальних настанов автора, як змінних, так і незмінних у часі; систему композиційних функцій і систему операційних одиниць, пов'язаних із пам'яттю слова в їх комбінаториці (Фатеева, 2000).

Кожний дослідник тексту змушений так чи інакше розглянути проблему авторського чи індивідуального стилю. Адже «індивідуальне письмо» автора, його манера виявляється вже в самому факті вибіркості, перевазі певних лексичних, морфологічних, синтаксичних, фонетичних засобів, які стають базою формування складніших та яскравіших образів. З урахуванням антропоцентризму сучасної наукової парадигми проблема індивідуального стилю стає однією з ключових у лінгвостилістиці художнього тексту. Проте лінгвісти й досі не мають одного загально визнаного терміну для тлумачення індивідуального стилю, хоча він не раз ставав предметом дослідження. Тривалий час ставлення мовознавців різних епох і напрямів до проблеми індивідуального фактора в мові, чи ідіолекту, було суперечливим, виявляло неоднакові тенденції – від відомого перебільшення його ролі до повного ігнорування.

У сучасній аналітичній літературі співіснують два терміни – «ідіостиль» та «ідіолект», – вживані часто синонімічно, що створює декотрі незручності під час їх використання. Деякі дослідники не визнають різниці між цими термінами. У «Лінгвістичному словнику» О. С. Ахманової відсутній термін «ідіостиль», а в більш сучасному

«Короткому тлумачному словнику лінгвістичних термінів» обидва поняття формулюються таким чином: «ідіолект» – мовна практика окремого носія мови; сукупність формальних і стилістичних ознак, що вирізняють індивідуальну мову; «ідіостиль» – індивідуальний стиль, в якому виражальні, марковані засоби мови утворюють певну систему. «Ідіостиль» часто ототожнюють з ідіолектом» (Ахманова, 1999).

Як зазначає С. П. Шумаєва, авторська концепція життя, особистісне сприйняття світу впливають на естетичну трансформацію мови, результатом якої стає поява ідіостилу (Shumayeva, 2011: 25–29). Під час вивчення індивідуально-авторського стилю поезії Роберта Фроста насамперед необхідно відзначити, що він дотримувався традиційних форм вірша: ритм, рима, звукове оформлення віршів – все це для нього було не просто елементами форм, а засобами розкриття сенсу. Він вважав, що писати вільним віршем – те ж саме, що й губити поезію, тому що вона за такої умови втрачає свій сенс (Frost, 2007). Саме завдяки своїй традиційній манері йому вдалося досить точно зобразити інтонацію та живу мову, не використовуючи водночас механічне опущення або додавання складів.

У лінгвістичній науці вивченням ідіостилу займається метапоетика: «Різні метатекстові форми й прийоми, які можуть бути виявлені у творах як індивідуальні творчі принципи-коди, реалізовані письменником (поетом) у різні творчі періоди, дозволяють реконструювати єдину авторську метапоетику» (Якобсон, 1987: 84).

Тематика поезії Р. Фроста варіюється від викладу філософських поглядів до опису природних явищ, які він спостерігав у повсякденному житті. Можна сказати, що однією з головних особливостей віршів Р. Фроста є множинне розуміння смислів одного й того ж вірша. Справа в особливому стилі написання, який міг дозволити автору приховати у своїх творах понад одного задуму, тим самим даючи свободу читачеві в розумінні тексту. «Процес комунікації має складний і різнобічний характер. Передача інформації – це важлива, але не єдина функція мови. Висловлювання, як правило, веде до різних інтерпретацій...» (Frost, 2007).

Звичайні побутові ситуації повсякденного життя людини набувають у нього багатозарове філософське осмислення. Р. Фрост намагався показати внутрішній світ героя через певний душевний стан у конкретній життєвій ситуації. Переживання передаються за допомогою пейзажної характеристики сцен, і найчастіше ідея зіставлення пейзажу з внутрішнім світом героя не лежить на поверхні.

Розглядаючи образність в поезії Р. Фроста, слід зазначити, що вона реалізується на декількох мовних рівнях: фонетичному, лексичному, лексико-синтаксичному й синтаксичному. Вивчення різномірних стилістичних засобів образності допомагає зрозуміти світогляд поетів, «вловити додатковий сенс їхніх висловлювань, оцінити посилення, наміри», які вони вкладають у свої твори (Frost, 2007).

Серед фонетичних засобів створення образності зустрічаються:

- а) звуконаслідування;
- б) алітерація;
- в) какофонія.

Перераховані звукообразні засоби відіграють значну роль під час конструювання поетичного тексту й створенні його експресії (Шиндель, 2009: 75):

а) звуконаслідування в поезії Р. Фроста займає одне з почесних місць, тому що в більшості віршів він описував природу, й цей засіб створення образності допомагає автору чітко зобразити звуки навколишнього світу. *“The whippoorwill is coming to shout And hush and cluck and flutter about”* (Frost, 2004).

У цьому вірші слово *hush* передає шиплячий приголосний звук [ʃ]; *cluck* – означає *клекотіти*, а *flutter* – *тріпотіти*. Указуючи на сукупність кількох одночасних дій, автор, ймовірно, хотів передати читачеві швидкі рухи птахи, її суетність або навіть стривоженість. Тим самим Р. Фрост у прикладі вживає прийом звуконаслідування для створення атмосфери навколишньої дійсності;

б) *“I have passed by the watchman on his beat And dropped my eyes, unwilling to explain. I have stood still and stopped the sound of feet”* (Frost, 2004).

Застосовуючи такий стилістичний засіб створення образності, як алітерація, автор акцентує на повторі й поєднанні свистячого звуку [s] і глухого звуку [t]. Герой йшов наповненими брудом вулицями під час дощу, й саме цей засіб допомагає точно передати звук кроків;

в) *“I do not see why I should e'er turn back, Or those should not set forth upon my track To overtake me, who should miss me here”* (Frost, 2004).

Використовуючи стилістичний прийом поєднання звуків, які сприймаються читачем як нагромадження, автор показує нам приреченість героя, використовуючи негативну конотацію. Цей вірш відбиває життєвий шлях кожної людини, пошук незалежності й самосвідомості. Застосовуючи в цьому рядку какофонію, поет зображує ті труднощі, з якими стикається його герой на життєвому етапі.

Серед лексичних засобів створення образності в Р. Фроста зустрічаються:

- а) уособлення;
- б) метафора;
- в) епітет.

а) *“My Sorrow, when she's here with me, Thinks these dark days of autumn rain Are beautiful as days can be; She loves the bare, the withered tree; She walked the sodden pasture lane”* (Frost, 2004).

Поет відчуває сильну печаль, горе й біль у листопаді. Печаль, яка є ефемерною в людському житті, розглядається у вірші як «гість». Автор зображує свої почуття до печалі, уособлюючи її та наділяючи людськими якостями, здібностями думати й любити. В останніх рядках саме печаль розповідає йому про те прекрасне, що можна зустріти восени, й допомагає полюбити похмурі дні осені;

б) *“Lovers, forget your love, And list to the love of these, She a window flower, And he a winter breeze”* (Frost, 2004).

Цей вірш присвячено нерозділеному кохання. Зимовий вітер – це холодний і грубий чоловік, який блукає і знаходиться в постійному пошуку. У той час, як квітка – це тендітна, закрита, на перший погляд, жінка. Коли жінка розуміє, що закохалася в цього чоловіка, він як вітер летить від неї, щоб ніколи не повернутися;

в) *“Where had I heard this wind before Change like this to a deeper roar? What would it take my standing there for, Holding open a restive door, Looking down hill to a frothy shore?”* (Frost, 2004).

Поет описує берег як пінистий, використовуючи менш частотне слово на відміну від *“foam”*, для того, щоб точніше описати тип хвиль, які він бачить. У цих рядках продовжують знаходити своє відбиття образи загрозливої природи, а саме тварини, дозволяючи читачеві порівняти цей пінистий берег із пашею скаженої тварини.

Серед лексико-синтаксичних засобів створення образності зустрічаються:

а) антитеза й образне порівняння: *“Proclaimed the time was neither wrong nor right. I have been one acquainted with the night”* (Frost, 2004).

За допомогою антитези час набуває двозначності в існуванні поета, й він не може визначитися, правильно це чи ні. Він відчуває себе ізолюваним як від суспільства, так і від самого себе. У зв'язку із цим він відчуває почуття невпевненості в часі, собі й житті в цілому.

б) *“Where had I heard this wind before Change like this to a deeper roar?”* (Frost, 2003).

Р. Фрост порівнює вітер із ревом хижої тварини, в цей момент герой починає робити висновки

про загрозливу йому природу, усвідомлює, що природа налаштувалася проти нього й збирається його згубити подібно до того, як хижак вбиває свою жертву.

Серед синтаксичних засобів аналізуємо такий вид повтору, як анафора. “*Word I was in my life alone, Word I had no one left but God*” (Frost, 2004). Цей засіб створення образності підсилює емоційну виразність рядків, вказуючи на те, що займенник «I» для автора є центральним і несе в собі значне смислове навантаження. Він розмірковує про самотність, і навіть природа, яка була дружно налаштована, згодом виступає проти нього, перетворившись на стихійне лихо.

У поетичному тексті Р. Фрост “*After Apple Picking*”:

*My long two-pointed ladder's sticking through a tree
Toward heaven still,
And there's a barrel that I didn't fill
Beside it, and there may be two or three
Apples I didn't pick upon some bough.
But I am done with apple-picking now...
For I have had too much
Of apple-picking: I am overtired
Of the great harvest I myself desired* (Frost, 2004).

Вживання слів в їх прямому (денотативно-референційному) значенні сприяє однозначній інтерпретації та вказує на таку особливість ідіостилю Р. Фроста, як його експліцитність. Лінгвокогнітивний аналіз словесних поетичних образів дозволяє відстежити й експлікувати неоднозначні компоненти поетичного тексту, які виходять за рамки його змісту: “*ladder's sticking through a tree / Toward heaven*”. Використання номінативної одиниці “*heaven*” замість “*sky*” порушує однозначне сприйняття фрагменту тексту й слугує індикатором наявності в ньому прихованого смислу – прагнення слави. На позатекстовому рівні виявляємо інтертекстуальний зв'язок із Біблією, а саме зі сказанням про Вавилонську вежу, метою будівництва якої було поєднання неба й землі заради пізнання найвищого блага. Такий макроконтекст дозволяє розкрити прихований компонент смислу наведеної строфи – прагнення пізнання.

На текстовому рівні неологізм “*apple-picking*”, значення якого в результаті багаторазового повтору переосмислюється, в контексті віршу символізує повсякденні життєві турботи. Напруження нарощується завдяки повтору синонімічного компонента вищенаведених номінативних одиниць: “*too much, overtired, desired*”.

Наступна строфа активує у свідомості читача / інтерпретатора асоціацію з вимірністю, що стає поштовхом до екстеріоризації кон-

цепту – життя від початку до кінця “*from blossom to magnified apples*”: “*Magnified apples appear and disappear; / Stem end and blossom end...*” (Frost, 2004). Спеціально відібрані, певним чином організовані номінативні одиниці, інтерпретація значення яких не обмежується однозначним сприйняттям буквального змісту, дозволяють із залученням лінгвістичних та енциклопедичних знань виокремити базові компоненти індивідуального авторського стилю.

Таким чином, можна сказати, що центральне місце в індивідуально-авторському стилі поезії Р. Фроста займає образ природи, яку він часто ототожнює із чимось близьким, гармонічним, зрозумілим і водночас небезпечним, навіть ворожим. На перший погляд, може здатися, що в більшості віршів Р. Фрост всього лише описує природу, але за цією простою матеріальною поверхнею вірша й повсякденною лексикою ховається таємничий світ символів і недомовленості. Поет уособлює всю природу, вона для нього друг, товариш і співрозмовник.

Висновки. Підсумовуючи зазначене вище, можемо констатувати, що ідіостиль є взаємозалежністю мови й мислення, втілює сукупність когнітивних ситуацій творчої особистості, які утворюють систему концептуальних настанов автора й можуть бути змінними або стійкими. Нами встановлено, що носіями індивідуального авторського стилю в поетичному тексті виступають індикатори: алегоричні образи, слова-символи, параболічні образи, заголовки, стилістично марковані одиниці й специфічні синтаксичні конструкції.

Лінгвокогнітивний аналіз ідіостилю Р. Фроста дозволив виявити загальні напрями розвитку поезії ХХ століття, що позначились на переважанні образів, взятих із повсякдення, характері асоціацій і метафор, на яких позначилося світосприйняття, що склалося під впливом суспільно-політичних, історичних, особистих подій, перебудові поетичного словника: з однієї сторони, – широке використання побутової, повсякденної лексики, а з іншої, – багатозначних слів-символів.

Лінгвокогнітивний аналіз віршованих текстів Р. Фроста дозволив певною мірою окреслити ідіостиль поезії модерну, в якому знайшли своє відбиття як особисті переживання, так і суспільно-політичні події минулого століття. Водночас перспективним є вивчення ідіостилю на поетичному матеріалі інших хронологічних зрізів і літературно-стильових напрямів, зокрема поезії початку ХХІ століття. Перспективним напрямом вбачається поглиблення теорії образності в її концептуальному й передконцептуальному вимірах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ахманова О. С. Словарь лингвистических терминов. Изд. 2-е. Москва : Советская энциклопедия, 1999. 608 с.
2. Бабушкина В. В. Сравнительный анализ стилистических особенностей речи современных англоязычных политиков. *Язык и мир изучаемого языка*. Саратов, 2018. С. 237–241.
3. Барт Р. Миф сегодня. Москва : Прогресс, 1989. 616 с.
4. Бахтин М. М. Вопросы литературы и эстетики. Исследования разных лет Москва : Художественная литература, 1975. 502 с.
5. Виноградов В. В. О художественной прозе. Москва, Ленинград : Госиздат, 1959. 654 с.
6. Гиндин С. И. Опыт статистической реконструкции семантики поэтического идиолекта по корпусу связных текстов. Кишинев, 1971. С. 77–79.
7. Задорнова В.Я. Восприятие и интерпретация художественного текста : учебное пособие. Москва : Высшая школа, 1984. 152 с.
8. Караулов Ю. Н. Русский язык и языковая личность. Москва : Наука, 1987. 264 с.
9. Лотман Ю. М. Внутри мыслящих миров. Человек – текст – семиосфера – история. Москва : Языки русской культуры, 1996. 464 с.
10. Фатеева Н. А. Идиостиль (индивидуальный стиль) URL: https://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/IDIOSTIL_INDIVIUALNI_STIL.html (дата звернення: 10.05.2021)
11. Фатеева Н. А. Контрапункт интертекстуальности, или интертекст в мире текстов. Москва : Агар, 2000. 280 с.
12. Шиндель С. В. Александр Солженицын и Генрих Бёлль: диалог культур. Саратов, 2009. 158 с.
13. Якобсон Р. Работы по поэтике. Москва : Прогресс, 1987. 464 с.
14. Frost R. Poems. URL: www.poemhunter.com/i/ebooks/pdf/robert_frost_2004_9 (дата звернення: 10.05.2021)
15. Frost R. Education by poetry. URL: www.en.unexas.edu/amlit/amlitprivate/scans/edbypo.html (дата звернення: 10.05.2021).
16. Shumayeva S. P., Gut N. V. Idiostyle and text. *The Advanced Science Journal*. Issue 11. Uman : Uman NUS, 2011. P. 25–29.

REFERENCES

1. Akhmanova, O. S. (1999). Slovar' lingvisticheskikh terminov [Dictionary of linguistic terms]. Moskva : Sovetskaya encyclopediya. [in Russian].
2. Babushkina, V. V. (2018). Sravnitel'nyy analiz stilisticheskikh osobenostey rechy sovremenykh angloyazychnykh politikov [Comparative analysis of stylistic peculiarities of modern English speaking politicians]. Language and the world of studying language. Saratov. [in Russian].
3. Bart, R. (1989). Myf sevodnya. [Myth of today]. Moskva : Progress. [in Russian].
4. Bakhtin, M. M. (1975). Voprosy literatury i estetiki. Issledovaniya raznykh let. [Questions of literature and aesthetics. Investigations of different time periods]. Moskva : Khudozhestvennaya literature. [in Russian].
5. Vynogradov, V. V. (1959). O khudozhestvennoy proze. [About fiction]. Moskva, Leningrad : Hozizdat. [in Russian].
6. Gnydyn, S. I. (1971). Opyt statysticheskoy rekonstruktsyy semantiki poeticheskogo idiolikta po korpusu svyaznykh tekstov [An experience of statistical reconstruction of the semantics of a poetic idiolect from the corpus of coherent texts]. Kishin'ov. [in Russian].
7. Zadornova, V. Y. (1984). Vospriyatye i interpretatsiya khudozhestvennogo teksta. [Perception and interpretation of literary text]. Moskva : Vysshaya Shkola. [in Russian].
8. Karaulov, Y. N. (1987). Ruskyy yazyk i yazykovaya lichnost. [Russian language and linguistic personality]. Moskva : Nauka [in Russian].
9. Lotman, Y. M. (1996). Vnutry myslyashikh mirov. Chelovek – text – semiosfera – istoriya. [Inside thinking world. Man – text – semiosphere – history]. Moskva : Yazyky ruskoy kultury. [in Russian].
10. Fateeva, N. A. (1995). Idiostyl (individualnyy styl). [Idiostyle (individual style)]. URL: https://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/IDIOSTIL_INDIVIUALNI_STIL.html [in Russian].
11. Fateeva, N. A. (2000). Kontrapunkt intertextualnosti yly intertext v myre tekstov [The counterpoint of intertextuality, or intertext in the world of texts]. Moskva : Agar, 2000. 280 p. [in Russian].
12. Shyndel, S. V. (2009). Alexandr Solzhenitsyn i Genrikh Byol: dialog kultur. [Alexander Solzhenitsyn and Heinrich Böll: Dialogue of Cultures]. Saratov. [in Russian].
13. Jakobson, R. (1987). Raboty po poetike. [Works on poetics]. M. : Progress. [in Russian].
14. Frost, R. (2004). Poems. URL: www.poemhunter.com/i/ebooks/pdf/robert_frost_2004_9.
15. Frost, R. Education by poetry. (2007) URL: www.en.unexas.edu/amlit/amlitprivate/scans/edbypo.html.
16. Shumayeva, S., Gut, N. (2011). Idiostyle and text. *The Advanced Science Journal*. Issue 11, Uman : Uman NUS.